

BIBLIA

A februári első két elmélkedést Bitterné Gyöngyi (Mór), a második kettőt Ruff Ferenc (Mór) készítette, a márciusiakat Cserta Gábor (Székesfehérvár).

Február 6. – Évközi 5. vasárnap – Lk 5,1-11 – Csodálatos halfogás, az első apostolok

A négy evangélista közül csak Lukácsnál szerepel, hogy mielőtt Jézus meghívja Pétert és a többieket, a nép tanítását követően megtörténik az első csodálatos halfogás.

A csoda láttán a leendő apostolok reakciója: „Félelem fogta el őket” és „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok”. Mitől féltek az apostolok (mitől félünk mi)? Hogy vége a halászatásnak, a napról napra éledgélésnek, a szűkkörü felelősségvállalásnak, az önzésnek? Vége a lelkiismeretfurdalás nélküli üresjáratoknak?

Megérintette őket a természetnek parancsoló, hatalmas, megdöbbentő isteni Erő. A mi szerető, megbocsájtó Atyánk vajon milyen kapcsolatban van ezzel a félelemkeltő Mindenhatóval? Tudjuk a hivatalos választ: „A szeretet ellentéte nem a gyűlölet, hanem a félelem.” Tehát az ellentéte. Vagyis újszövetségi hittel élő ember nem érezhetne félelmet. De valóban nincs a szívünkben semmi aggodalom, amikor újra és újra ki kell mondanunk az IGEN-t? Tudjuk, hogy Isten nem békés legelészéshez gyűjt báránykákat,

hanem a farkasok közé küldi őket. Nem félünk a nehézségektől, amiket „Isten kitalál nekünk”, amiket „ránk mér”, amikkel „sújt”?

Sok olyan probléma adódik az életünkben, amit el KELL fogadnunk, ha ebben a csapatban játszunk. A Jézus-követés nem teszi egyszerűbbé az életünket, nem óv meg a betegségektől, a munkahely elvesztésétől, anyagi gondoktól, nem kapunk enyhítést, nem számíthatunk könnyített verzióra.

Esetleg még a hitünkért is üldöznek minket (bár akkor legalább bizonyosak lehetünk afelől, hogy jó úton járunk). Ugye szoktuk azt érezni, hogy menni kell., csinálni., vállalni., felajánlani., mert ha nem vagyok elég jó, akkor fejbe leszek kólintva valami kisebb vagy nagyobb csapással? Nem szoktunk félni? Nem félünk a büntetéstől, a haláltól, élettől, szenvedéstől, fájdalomtól, hatalomtól, embertől ... Istentől? És ha mi netalántán valóban hívők és bátrak vagyunk, akkor szeretneink miatt sem aggódunk?

Jézus azt mondta Péternek: „Ne félj!” De ő aztán mégis félt. Félték

az apostolok is, és a Getszemánikertben félt Jézus is. Talán mégis szabad félni, talán ez az emberlét ilyen, félelmetes. Nem kell emiatt bűnösnek érezni magunkat. De félni nem jó, nem lehetünk féllények, nem erre hívtak minket. Mi halászok, szőlőmunkások, pásztorok, tanítók, akik aláírtuk a munkaszerződésünket (igent mondtunk a hívásra), nem dolgozhatunk reszketve a szerető Istennek. Gyötörhetnek aggodalmak, veszteségek, küzdelmek, de a ránk bízott feladatot teljesíteni kell, úgy, hogy közben az életünk legmeghatározóbb eleme az Isten tenyerén szeretve levés, a GONDVISELŐ-be vetett teljes körű bizalom kell, hogy legyen, nem pedig a félelem. Erőt ad a minden napokban a tudat, hogy Vele mindig BIZTONSÁG-ban vagyunk, és amikor majd magához ölel, együtt leszünk a fényes, biztonságos örök-kévalóságban.

Ez az, amiért érdemes mindent elviselni, sok mindenről lemondani, és uralkodni a félelmeinken.

Február 13. – Évközi 6. vasárnap – Lk 6,17.20-26 – Boldogság

Több könyv született már a boldogság témájában, különböző megközelítésben, de még a szó valódi jelentésében sincs egyetértés. Számunkra talán egy kellemes, jó érzés kapcsolódik ehhez a kifejezéshez, de bármit értünk is rajta, mindenki el szeretné érni valamilyen módon.

Ha az evangéliumi utat választjuk, eszerint boldoggá tesz minket a szegénység, az éhezés, a szomorúság és az üldözés. Tulajdonképpen lehetséges... Vannak áldott időszakok, amikor „lángol a szívünk”, akkor bármit örömmel viselünk, de máskor, a nehéz, csendes időkben mégis előfordul, hogy enyhülésért imádkozunk, és inkább más módon szeretnénk boldogok lenni.

Esetleg úgy terveztük, hogy lesz szerető társunk, gyermekünk, meleg családi fészünk, jó munkánk, biztonságban élünk, sokat nevetünk, és

nem szenvedünk hiányt fontos dolgokban. Emellett természetesen példamutatóan járjuk a krisztusi utat, aminek következményeként a nagy bajok el fognak kerülni. Ez is jó tervnek tűnik.

Vagy az istentelen út is választható, tele élvezetekkel (egyesekek, akik nem mi vagyunk), ez is egy lehetőség. És bizonyára még számtalan módon lehetséges boldogulni.

Azért keressük folyton ezt az érzést, mert valamilyen módon, valamilyen okból mindannyian szeretnénk minél gyakrabban megélni. Nagyon erős bennünk a vágy arra, hogy boldogok legyünk. Annyira erős, hogy nem lehet véletlen, mert szívünk legmélyébe van beírva. És a Valódi boldogságot nem is adhatja meg más, mint az, aki ezt oda elrejtette. Gyűjtögetjük életünkben a boldogságmorzsákat, megpróbáljuk

ébredni tartani ezt az érzést, hogy a végén, ha „megboldogulunk”, ismerősként fogadhatjuk szerető Atyánk ölelésében.

Ha netán kétségbe esnénk amiatt, hogy Jézus „boldogságképét” nem tudjuk magunkévá tenni, álljon itt némi vigasztalás. Már az Ószövetségben is léteztek „boldogmondások” (makariszmosz), amiknek az volt a szerepük, hogy erkölcsi tanításokat fogalmazzanak meg. Jézus a síksági beszédében ezeket használta arra, hogy az általa fontosnak tartott üzenetet átadja a jelenlévő népnek. Ezekkel a tömör, „elismerő felkiáltásokkal” már az Ószövetségben is számos helyen találkozhatunk, például az első zsoltár kezdetén: „Boldog ember, aki nem indul a gonoszok tanácsa nyomán...”, és még számos helyen (pl. Zsolt 34,8; 65,4; 128,1). Az apokrif evangéliumok-

ban ugyancsak tanít a Messiás a boldogmondások segítségével, bár itt gyakran fordítják „szerencsésnek”, „üdvösségben részesülőnek” vagy „jónak” azt, aki okosan vagy

erkölcsösen cselekszik: „Szerencsések a tiszta szívűek, mert ők látják az Istent”, vagy „Jó a jámboroknak, mert sosem keverednek viszályba”. Tehát a „Boldogok a...” szöfordulat

erkölcsi tanítást jelöl, valódi boldogságunk kulcsa nem itt van elrejtve...

Február 20. – Évközi 7. vasárnap – Lk 6, 27-38 – „Szeresd ellenségedet” (is)!

Lukács szerint Jézus a Tizenkető kiválasztása után lejtött a hegyről, és egy sík területen állt meg tanítványaival. Néhány verssel mai evangéliumi szakaszunk előtt azt olvashatjuk, hogy „Rengeteg tanítvány sereglett oda hozzá, s hatalmas tömeg gyűlt köré egész Júdeából, Jeruzsálemből, valamint a tíruszi és szidóni tenger mellékről, hogy hallgassák” (Lk 6,18). Jézus ehhez a hatalmas tömeghez beszél. Nem a kiválasztottak szűk köréhez. Nem a szelídekhez, a türelmesekhez, a „halvérűekhez”, nem egy életszentségi elítéléshez, hanem mindenkihez, aki őt hallgatja. Mindenkihez, aki ott és akkor hallgatta, és akik a későbbiekben a tanítására figyeltek és figyelnek. Hozzám és Hozzád is.

Ehhez képest ez a mindenkinek szánt tanítása elég elképesztő, bár nem ószövetségi előzmény nélküli

(lásd pl. Kiv 23,4-5: „Ha ellenséged eltévedt marhájára vagy szamarára bukkansz, hajtsd vissza hozzá. Ha látod, hogy haragosod szamara a teher alatt lerokadt, ne menj el mellette, hanem segítsd fel”; 1Sám 24,3-14.17-20: Dávid megkönyörül az életére törő Saulon; Péld 25,21: „Ha ellenséged éhezik, adj neki enni, ha szomjazik, adj neki vizet inni.”) Ellentmond a zsigeri reakcióinknak, az igazságérzetünknek, szociális mintáinknak, erkölcsi érzékünknek és látszólag a józan észnek is. Mi értelme ennek? Kell-e, lehetséges-e ezt széles körben megvalósítani? S ha igen, hogyan?

A felebaráti szeretetnek (= tettekben megnyilvánuló jóakarathoz) még az ellenségre is kiterjedő gyakorlásához különleges indíttatásra van szükség. Jézus szerint, aki ezt megvalósítja, „nagy jutalom”-ban

részesül: „a Magasságosnak lesz a fia”. Ez a lehetőség azonban csak azt villanyozza fel, aki ismeri és szereti Istent. Akit szeretünk, annak a kedvéért olyasmire is képessé válhatunk, amire nélküle nem. Mit meg nem teszünk a szerelmünkért, a barátunkért, szülők a gyerekeikért! (Az érzelmi kötődésen alapszik a nevelés.) Nem tanácsot követve, nem parancsra, de önként és dalolva. Az igazságosztást az Égi Bíróra ráhagyva, aki egyedüli ismerője a mozgatórugóinknak. Aki „felkelti napját jókra is, gonoszokra is” (Mt 5,45), így ösztönözhet minket kicsiségre, adásra és a személyválogatás nélküli szeretetre.

Istenképem és istenkapcsolatom engem mire inspirál? Istenismeretemből következik-e Isten-szeretet, Isten-szeretetemből (válogatás nélküli) emberszeretet?

Február 27. – Évközi 8. vasárnap – Lk 6,39-45 – Mester és Tanítvány kerestetik

Anthony de Mello egyik rövid történetében – „a körülmények összejátszása folytán” – egy sastojs az istálló egyik sarkában kotló tyúkanyó alá gurult. A sasfióka a tojásból kikelve, egy idő múlva repülni vágyott. Kérdőre vonta hát tyúkanyót, hogy mikor fogja megtanítani repülni. A tyúk azt válaszolta, hogy

majd ha kellően megerősödik a kis oktondi, akkor. Idővel a sasfióka rájött, hogy a mamája sosem fogja megtanítani arra, amit ő sem tud. A szárnypróbálgatásban azonban mégsem mert önállósodni. Megmaradt repülésre képtelennek. „Nem nagyobb a tanítvány mesterénél.” Bizony nagy felelősség mesternek lenni (meg mestert választani).

Evilág fiai között akadnak számosan, akik azon mesterkednek, hogy elhitessék a világgal, hogy mesterek. Szeretnék magukénak tudni a mestereknek kijáró presztízst és megbecsülést, a mesterekre jellemző minőség nélkül. A valódi mester azonban ritka kincs. (Ahogy talán a lelkes tanítvány sem nagyon gyakori.) Híján van minden mesterkélt-ségnek, minden hivalkodásnak, mesterséges fénynek és lármának. A szakmai ismereteknél többet birtokol. Messzebbre és mé-

lyebbre lát. Mégis sajátja marad az alázat és a szenvedély.

Ahogy ezt végiggondolom, hálás szívvel gondolok a mestereimre. Félek, nem bizonyulok jó tanítványoknak, de a velük, a szavaikkal, a szellemükkel, a példájukkal való találkozás sokat formált rajtam. Nem rajtuk múlt, hogy „tyúklelkű sas” vagyok ma is.

„Akkor tökéletes az ember, amikor már olyan, mint a mestere.” Nem akkor, amikor a teljesítménye, hanem amikor ő maga olyan. Szerintem nem a klónok, az epigonok dicsőítéséről van itt szó, hanem a „szőlőtöbe” oltottságról.

Ahhoz, hogy a világ rám bízott szeletét megszentelhessem, hogy jézusi módon tudjak szeretni, ahhoz jézusivá kell válnom. Ahhoz az ő szemléletét, látásmódját, Istenbe kapaszkodását kell magamévá tennem. Igyekezhetek követni, próbálhatom utánozni, törekedhetem hozzá igazodni, de enélkül csak erőlködöm, és ő kívül marad számomra. Úgy igazán nem fog menni. Ennek birtokában viszont olyan természetességgel következhetne belőlem minden az övével harmonizáló tettem és szavam, mint ahogy a jó fából fakad a jó gyümölcs.

Tölts el, Tanítványság Lelke!

Március 6. – Nagyböjt 1. vasárnapja – Lk 4,1-13 – A pusztai kísértés

Minden évben újra és újra elindulnak a keresztény egyházakban a liturgikus lelki időszakok. Amikor ezeket (és majd a többi) sorokat írom 2021 októberében, akkor még a jövőnek fogalmazok, ami a reménybeli olvasókban válik majd jelen idejűvé, amikor eljön a 2022-es Nagyböjt...

Jézus megkísértései a Lélek általi „megszállottsága” után (következtében?) történtek. Pörgethetném a gondolataimat arról, hogy miért egyedül a pusztában, miért negyven napig, miért ez a három jelkép, miképpen tisztázhatta az ezekhez való viszonyulását magában? Mit és kikkel osztott meg mindezekből? Lukács honnan tud ezekről? Mennyire hiteles tolmács? Hogyan ment vissza Jézus a Jordánhoz (?), indította meg a csapatgyűjtését, a „modellkísérletét”... Ez az addig ismeretlen (?) módszer miként alakult-módosult a következő 2-3 év történései folyamán?

Az emberiség Istenhez történő viszonyulása mindig nagy hatású

Tanítók működése következtében alakult és alakul a mai napig. Mindig is így fog történni? Napjaink emberi gondolkodásának alakítói hogyan használják a médiaeszközöket (internet, a lassan tömegpusztító fegyverré alakuló facebook és hasonló fórumok, a celebek...). Ezek az alakítók mintha nem illenének bele a nagy Tanítók sorába...

Visszatérnék a hármasság gondolat-körhöz. Az első az étel, a táplálék, a kaja... A következő hetekben így úgy nem ártana (jó lenne!) visszafogni magamat, ehhez vannak az ajánlott böjti étkezési megfontolások. Szembesülünk azzal, hogy hogyan alakult át a táplálkozásunk 60-70 év alatt a házi, tulajdonképeni önellátásról az élelmiszertületek, piacok, éttermek, büfék... ételkínálatáig. Ha milliós nagyságrendben csökkenne a fogyasztás (nagyböjt), akkor ez már munkahelyeket veszélyeztetne, mint tette a járványzárlat?

A következő kísértés a világlaglom. Ez a politika terepe. Bokor-

közösségbeli (normál) ember számára messze kerülendő! A világlaglom jelentheti ám egy-egy élsportholó vagy előadó (művész?) hatása tömegekre is! Játékos gondolat, hogy a Föld minden országának szó szerinti felülről meglátása ma már megtehető egy földgömb, térképek nézegetésével, műholdas, űrhajós felvételekkel...

A harmadik kísértés az épületek léte kezdve a piramisoktól a felhőkarcolóig. Gigantikus építmények, autópályák, hatalmas magánházak, nyaralók... Kell ez? De ennek nyomán munkahelyek...

Záró gondolatként annyi, hogy a jeruzsálemi Siratófal az említett Templom maradványa! Micsoda hatalmas megmunkált kövek, falak, gépek nélkül, csak a pusztai emberi erővel! A kísértésbe beleértendő a felelőtlen Istenre hagyatkozás? Majd megvéd Isten meg az anyagai? Ezeket a gondolatcsereket fogjuk majd Odaát folytatni? A testünk nélkül? Mégis hogyan?

Március 13. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Lk 9,28b-36 – A Színeváltozás

Az elmúlt vasárnapi gondolatsort tovább görgetve: az utolsó kérdés az volt, hogy mégis mi lehet az a létmód, amely földi életünk folytatásaképpen vár ránk? Efelőli gondolat-kísérletem minden bizonnyal népszerűtlen lesz nálam ezen a téren jóval iskolázottabb olvasóim között. Kérem, nézzék el nekem a „beleközlődést”, tételezzék fel a jószándékot.

Ma már világos, hogy Jézus is a korától és képzettségétől meghatározott óriási Tanító, Mester volt. Nagyon is ismerte és alkalmazta az Írásokat. Minden bizonnyal nagyon színes előadó lehetett, a keletiesen mesés példabeszédeken ez jól látszik. Erre a 2-3 generációnyi következő tanítványi kör még alaposan rá is fejelhetett. Leírták Jézus ún. ezoterikus élményeit, imaéletét. Az Ő elmondása alapján, vagy kifigyelhetők? Ez a mai az egyetlen, aminek konkrét tanúi, résztvevői is

voltak. Ha ez valamiféle beavatás lehetett, akkor magának Jézusnak is valamikor, valahol, valahogyan be kellett avatódnia. Természetesen ismerem azt a nézetet, amely szerint – istenfiúi mivolta miatt – neki ilyenre nem volt szüksége.

Erre a (tervezett?) eseményre a három legreményteljesebb tanítványát hívta magával. Az ilyesfajta lelki élményekhez kell a megfelelő alkalom, környezet, elegendő idő. Az „Érted vagyok” olvasóinak is minden bizonnyal volt legalább egy (a legelső?) igazán elköteleződést eredményező lelkigyakorlatos élményük. Nevezük néven, istenél-ményük. Gyurka bácsi ezt a folyamatot „életrátevésnek”, metanoianak nevezte. Ezek a nagyböjti elmélkedések ezt remélik előmozdítani. A megtérés szót nem szívesen használom, számomra meglehetősen lejáratos, kicsit kérkedő mivolta

miatt. Vannak körök, ahol elvárás és sikk „megtértek” lenni.

Visszatérve az eredeti gondolatmenethez: amikor erre a területre tévedek, akkor mindig felmerül bennem, hogy mennyiben az emberi elme fantáziálása, képzelgése, kísérlete a halál tényének elfogadására, magyarázatára? Nem sima ügy, biznyság rá a Mennysors – Tisztító tűz – Pokol hármasság. Ugyanígy vagyok a szellemvilág felépítésével kapcsolatos rendszerrel, amelyben a biztos tudást magukénak vélők az ilyen magamfajta kételkedőkön csak sajnálkoznak. Ebbe a körbe tartoznak a látomások, jelenések, magánkinyilatkoztatások megélői. Hát ma lassan, de biztosan, eljutottam keresztény hitünk dogmatikai alapjainak birizgálgatásához...

Végezetül idézzük fel, talán éljük újra, amikor megszűnt számunkra is az idő, és a „jó itt lenni” érzése töltött el bennünket!

Március 20. – Nagyböjt 3. vasárnapja – Lk 13,1-9 – A terméketlen fügefá

Az előző vasárnap a lelkigyakorlatos elköteleződéssel kapcsolatban eljutottam a megtéréshez. A mai evangéliumban kétszer is előkerül a fogalom. Az elsőt talán Jézus mondhatta a kivégzett templomi merénylőkkel kapcsolatban, de inkább Lukács pedagogizál a bünte-

téssel. Sajnos kelet felé azóta is nehezen akarnak „rendesen” viselkedni. (Bocsánat az esetleg sértő tömör fogalmazásért!) Nem mintha nyugat felé nem kellene valahogyan szabályozni a társadalmakat. Magunkra vonatkoztatva: Térjünk meg a jézusi normákhoz! A többször is

emlegetett lelkigyakorlatok célja a szellemi-lelki, testvéri együttlét megélésén túl a lendület visszanyerése, a „termés” munkálása.

Ma éppen ki kellett vágnom egy több mint hetven éves, kiszáradt birsalmafát. Már nem termett... (Én is hetven vagyok, kezdek kiszárad-

ni...?) Kétségbeesetten megváltozott az időjárás, hullámzó évszakok, hideg-forró csúcsok, hullámzó árvi-zek, virágzó gyümölcsfák kiszámíthatatlan elfagyása, össze-vissza kerti terméseredmények... A mezőgazdasági hasonlatnál maradva, szegény fügefá hogyan hozzon termést, ha a környezet, a klíma... gyilkos. Kínálja ő magát teremni, de az „időjárás”, az aszály, a szél, a villámok... Meg „az üvegbúra alól kiszivattyúzott levegő”. Ugye ismerős hasonlat Gyurka bácsitól? Ne a terméketlenség miatti kivágástól „ments meg, Uram!” (Weöres Sán-

dor), hanem „a virágtalan, gyümölcstelen ágtól, a meddősségtől, lanyhaságtól” (Sik Sándor).

Az előző elmélkedésben eljutottam a szellemvilágig. Merészkedjünk befelé egy kicsit erre a – sokak mellett számomra is – ingoványos terepre. Ezzel kapcsolatos az áldás mibenléte, kérése, adása, működése, ami tény, nemcsak egy kegyes cselekedet. Mivel a világmindenség duális, ezért kell, hogy legyen ellentéte az áldásnak is. Tehát eljutottam az átokig. A magyar folklór és néprajz ugyancsak tele van vele. Egyeszer becsengettem valakihez, akitől

el kellett hoznom valamit. Minden különösebb titkolózás nélkül közölte, hogy éppen egy átok levételével foglalatokodik (szerintem pénzért), várjak egy kicsit. Voltak ám égő, lobogó mécsesek, varázslat-feeling. Addig azt gondoltam, hogy ilyen csak a mesékben létezik. Annyira ráállt a gondolkodásunk a szerető istenképre, hogy elfeledkezünk arról, hogy létezik ám valamiféle számonkérés is, éppen a termés érdekében. Ebben a bűnbánati időszakban fordítsuk efelé a gondolkodásunk irányát!

Március 27. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Lk 15,1-3,11-32 – A tékozló apa

Nem elírás a cím. Nem az én találmányom, már találkoztam a mai példabeszéd ilyen beállítású magyarázatával. Folytatnám az elmúlt vasárnapi gondolatsort az elvárásról, számonkérésről. A jól működő családban – sarkítva – az anyák szerepköre a mindent megbocsátás, az apáké inkább a számonkérés. Aki-nek már felnőttek a gyerekei, az bizony találkozik azzal, hogy nem alakult úgy minden, ahogyan azt elképzelte. Kikerülhetetlenül szóba kerül, hogy mennyiben voltak ezek az elképzelések, álmok megalapozottak, kinek mi a szerepe az esetleges kudarcban. Szembesülhetünk azzal is, hogy létezik az „elnevelés” fogalma és megvalósulása. Arról se feledkezzünk el, hogy mi is vagyunk valakiknek a gyerekei. Mi hogyan állunk szüleink álmainak beteljesítésével?

De térjünk vissza a jézusi példázathoz! Jézus nem csak úgy, szóra-kozásból, pszichés defektusból következően foglalkozott a tanítással, nála 10-15 évvel fiatalabb srácokkal (meg lányokkal, fiatalasszonyokkal

is), hanem alaposan átgondolt (jelképes pusztai 40 nap), Istentől kapott küldetés alapján. Tudatos pedagógia (hol volt akkor még ez a tudományá vált fogalom) alapján szűkítette a tanítványi köröket. Bizony nála is voltak, akik „könnyűnek találtattak”. Nem naiv, kispályás játékos volt, hanem a hivatalos körön kívüli, teljesen szokatlan meglátásokat hirdető, az addigi vallási rendszert alapjaiban megkérdőjelező személyiség.

Azért futom ezeket a gondolat-köröket, mert oda szeretnék eljutni, hogy a Jézus-féle szeretetkép nem a tutujgatást jelenti, hanem a komoly, értékes, másokat szerető emberi életet. Mi szülők időről-időre összekülönbözünk a gyereknevelés mikéntjén. Mi mindenre jön rá az ember utólag... Aztán ha féltékeny az élet, akkor sajnos meg lehet élni a tékozló apa modellt. Egyrészt, hogy hány emberi életet tékozolt el a rossz nevelésével, másrészt, hogy amiként a dolgok állnak, annak ellenére is szeretlek, újra bizalmat adok. Ne kerüljön sor a kérdésre,

hogy hányszor... Bármennyire fel-emelő hasonlat is a jézusi példabeszéd, azért mégis egy hatalmas kudarcot követő, reményteljes újraépitésnek kell következnie.

Minden emberi közösség találkozik ezekkel a gondokkal. Alapjaiban nem természetjáró szakköröket szervezettek sem a cserkészek, sem a regnumosok, sem a kiránduló énekkarosok, sem a ministránsok, sem Gyurka bácsi. Nagyon komoly nevelőmunka folyt. Önismeret, önnevelés, önképzés, szellemi munka. Tudták ezt nagyon jól a „megfigyelők” is. A közösségépítésben – tesszük, nem tesszük – bizony eredményességi elvárások vannak. Eredménytelenség esetén pedig kritika.

Talán nem ide kellett volna kifuttatnom ezt a gondolatsort, hanem a feltétel nélkül szerető, tékozló Atya képére. De köszönöm, ha velem tartottatok ebben a négy nagyböjti vasárnapi gondolkodásban, imádkozásban a minket mindenféle feltétel nélkül szerető áldó Atya felé.

ELŐFIZETÉS

Tisztelettel kérjük Olvasóinkat, hogy lehetőleg **2022. február 20-ig** újítsák meg előfizetésüket. A lap ára nem változik, az éves előfizetés **2.000,- Ft** lesz, illetve annak, aki postán kéri, a – minden évben általában kétszer emelkedő – postaköltséggel együtt **4.000,- Ft** (egy példány postai díja tavaly év végén 430,- Ft volt).

A befizetés lehetőség szerint **banki átutalással** a lapot terjesztő **KISZE Bt.** számlájára (számlaszám: 10918001-00000057-09540006), vagy az Unicredit Bank bármely fiókjában a fenti számlára történő **pénztári befizetéssel** történjék. Rózsaszín **belföldi postautalvánnyal** is lehet, ekkor a **KISZE Bt.** a címzett, és a **bankszámlaszámot** kell feltüntetni. **Mindhárom esetben** kérjük közölni az előfizető nevét, címét, és azt, hogy „Érted vagyok”-előfizetés.

A terjesztéssel kapcsolatos bármilyen ügyben Gromon András főszerkesztőtől lehet tájékoztatást kérni (gromonandras@gmail.com).